

tywnym, a poza tym posiada po rodzinie znaczną gotówkę, zamrożoną narazie w jakimś banku amerykańskim. Jest wprawdzie niespokojna o Zosię, która — jak twierdzi w rozmowie z panem Hubertem — „przysięgła już tym wszystkim, że zaczynam się poważnie obawiać: po prostu wróg w domu!”, ale nie traci nadziei, że uda się jej doprowadzić do planowanego małżeństwa: pana Huberta z Zosią. Tymczasem wypadki toczą się inaczej. Zosia zawiera znajomość przypadkową z inżynierem Karpowiczem, który jej przypadł do serca. Po różnych i zawitych perypetiach, w których niesławną rolę odegrał pan Hubert, młodzi szczęśliwie dobijają do portu małżeńskiego. Nie sami, kojarzy się bowiem i druga para: Hela strzeżona pilnie przez Ciocię Adele przed zgubnymi „wpływami teraźniejszości”, łączy się z Felkiem Wieczorkiem, murarzem, który jest wynalazcą nowego materiału budowlanego, lekkiego o niezwyklej wytrzymałości, że można każdy blok powiększyć conajmniej o dziesięć mieszkań.

Tak kończy się ta pogodna, pełna uśmiechów i niefrasobliwego humoru komedia, w której odbudowa Warszawy i wszystkie zagadnienia z tą budową związane, znalazły pełny wyraz i odpowiednie naświetlenie. Bo taka jest Warszawa: słoneczna, uśmiechnięta, radosna w pracy, z piosenką na ustach witającą i żegnającą każdy dzień.

**PAŃSTWOWY TEATR DOLNO - ŚLĄSKI
W JELENIEJ GÓRZE**

Kierownictwo art.: ZUZANNA ŁOZIŃSKA

92

Wodewil Warszawski

w 3-ach aktach, 16-tu obrazach

tekst i muzyka:

Zdzisław Gozdawa i Waclaw Stepien

WYKONAWCY:

Ciocia Adela	IRENA ORZECKA
Zosia	ALFREDA GRZYWACZ
Hela	TAMARA OJDANOWSKA
Inżynier Karpowicz	MARIA PIASECKA
Pan Hubert	TADEUSZ SZANIECKI
Wieczorek, majster murarski	WITOLD THIELMANN
Wieczorkowa	STANISŁAW POSIADŁOWSKI
Felek	JADWIGA JARWICZ
Edek	MARIAN GAMSKI
Józek	WITOLD MICHELSKI
Jacek	TADEUSZ JARCZYŃSKI
Dyrektor biura	STEFAN LATUSZKIEWICZ
Woźny	WŁODZIMIERZ DROZDOWSKI
Pan Michaś	JERZY HORECKI
Pałaszewska	JÓZEF TAMSKI
Miłaszewska	IZA RUTKOWSKA
Gibałczewska	ALICJA SOBIERAJ
Bedełkowa	JANINA GOZDECKA
Mateusz, harmonista	EMILIA ZIOŁKOWSKA
Lekarz	* * *
Konduktor	TADEUSZ ZAREMBA
	* * *

Murarze, murarki, goście, pasażerowie, urzędniczi, przechodnie.

Kierownictwo literackie: EDWARD KOZIKOWSKI

Reżyseria: HENRYK LOTAR Dekoracje: TADEUSZ RAJKOWSKI

Tańce i ewolucje: WŁADYSŁAW NIEWĘGŁOWSKI

Orkiestra Państwowego Teatru Dolno-Śląskiego w Jeleniej Górze
pod dyrekcją EDWARDA CZERNEGO

* * *

Farsa muzyczna „Wodewil Warszawski” pióra znanej w Polsce spółki autorskiej Zdzisława Gozdawy i Wacława Stępienia, opiera się na aktualnym temacie odbudowy Warszawy.

„Jakie tempo, jaki gaz tu!
Nowy dom przybędzie miastu!
Nic dziwnego — mieszkań brak,
Więc się muszą śpieszyć tak!” —

oto jak w sztuce komentują przechodnie w prowadzonych między sobą pogwarkach — codzienne zjawisko wyrastania nowych domów, jak przysłowiowych grzybów po deszczu.

Na tle Warszawy i najaktualniejszego jej zagadnienia — odbudowy, autorzy dają przekrój życia obecnego stolicy, jej ludzi i spraw, wyciągając na światło dzienne wszelkiego rodzaju śmieszności, nieodłączne od człowieka. Obok długiego pocztu wartościowych i pozytywnych ludzi, pracujących z samozaparciem dla odbudowy Warszawy, występują w „Wodewilu Warszawskim” jednostki, stanowiące w dzisiejszej rzeczywistości polskiej jakieś okazy muzealne, postacie z panopticum, które nadają się tylko do ośmieszenia. Czynią to też autorzy, w sposób zresztą dyskretny, z umiarem i łagodnym humorem, pokazując tych ostatnich Mohikanów w osobach Cioci Adeli i pana Huberta Jelonka. Ciocia Adela jest byłą właścicielką domu, w którym zresztą mieszka z córką Helą i siostrzenicą Zosią, i żyje z wynajmowania pokoiów sublokatorskich w swym mieszkaniu. Nie może się pogodzić w żaden sposób z nowym stanem rzeczy. Cierpi z tego powodu, wyrzekając: „W moim własnym mieszkaniu tacy ludzie... takie niziny!” Córkę Helę, która ma już lat osiemnaście, trzyma pod kłosem, każe jej się uczyć prywatnie, a to dlatego, żeby przypadkiem nie zetknęła się z normalnymi ludźmi. Siostrzenicy swej, Zosi, pragnie zapewnić spokojną starość — jak mówi — przy boku człowieka o niedzisiejszych poglądach. Upatrzyła sobie już konkurenta w osobie pana Huberta Jelonka, którego uważa za najlepszy materiał na męża, gdyż jest on człowiekiem konserwa-